

7. dan LUCIJA PRI SVETEM OBHAJILU

Si že prejel prvo sveto obhajilo, ali pa se nanj še pripravljaš? Lucijin zgled naj ti danes pomaga, da bi bolje razumel to skrivnost.

Lucija se je prvega svetega obhajila zelo veselila. Že pred šestim letom je skupaj s starejšo sestro Karolino obiskovala verouk. Kasneje je pripovedovala, da je hodila tja s prekipevajočim veseljem, v upanju, da bo lahko kmalu prvič prejela Jezusa. Takole se je spominjala: „Gospod župnik je razlagal verouk, sedeč na stolu, ki je bil na nekem odru. Poklical me je k sebi in kadar kak otrok ni znal odgovoriti na njegova vprašanja, je mene poklical, naj odgovorim, in ga s tem osramotil.“

Bližalo se je prvo sveto obhajilo. Lucija je upala, da bo smela pristopiti skupaj s starejšimi otroki. A župnik je vztrajal, da je še premajhna. Lucija je pripovedovala: „Kako velika je bila moja žalost, ko me je prečastiti poklical k sebi, me pobožal po laseh in mi rekel, da moram dopolniti sedem let! Takoj sem planila v jok, in kakor da bi bila pri svoji materi, sem glavo naslonila na njegova kolena in vzdihovala. V tem položaju sem bila še potem, ko je v cerkev vstopil neki duhovnik, ki ga je župnik poklical, da bi pomagal pri spovedovanju. Vprašal je, zakaj solze, in ko je izvedel, me je peljal v zakristijo, izprašal o evharistiji in katekizmu, me za roko odvedel k župniku in rekel: ‚Oče Pena, temu otroku lahko dovolite iti k obhajilu. Ona bolje razume, kaj dela, kakor mnogi drugi.‘“

Župnik je privolil, Lucijo pa je navdalo nepopisno veselje. Od veselja je ploskala z rokami in vso pot do doma tekla, da bi mami čim prej povedala veselo novico. Še isto popoldne je pobožno opravila sveto spoved in iz ust duhovnika slišala tole spodbudo: „Z velikim zaupanjem poklekni tja pred Marijo in jo zaupno prosi, naj varuje tvoje srce in ga pripravi, da bo jutri vredno prejelo njenega ljubega Sina, in naj tvoje srce ohrani samo zanj.“ Lucija je po spovedi dolgo klečala pred Marijinim kipom in goreče ponavljala to prošnjo. V nekem trenutku se ji je 19 zazdelo, da se ji je Marija nasmehnila in ji pritrdila. Preplavilo jo je tako veselje, da je tisti dan komaj spregovorila kakšno besedo. Naslednji dan je oblekla belo obleko. Starša sta jo blagoslovila, potem pa je v spremstvu družine odšla proti cerkvi, kjer je spet takoj odhitela pred Marijin kip. Premišljevala je o nasmehu, ki ga je videla včeraj, vse dokler je niso sestre odpeljale na prostor za prvoobhajance. Začela se je sveta maša, ki jo je v svojih spominih takole opisala: „ /.../ bolj ko se je bližal velik trenutek, bolj mi je bilo srce v pričakovanju velikega Boga, ki bo prišel iz nebes, da se združi z mojo revno dušo. Gospod župnik je stopil med vrste in delil angelski kruh. Imela sem srečo, da sem bila prva. Ko je duhovnik stopal po oltarnih stopnicah, se je zdelo, da mi hoče srce ulti iz prsi. Toda takoj, ko se je mojih ustnic dotaknila sveta hostija, sem čutila veliko spokojnost in neomajen mir. Čutila sem, da me navdaja nadnaravno ozračje, da sem čutila navzočega našega dobrega Boga in mislila, da ga lahko zaznam z vsemi čuti. Prisrčno sem ga torej prosila: ‚Gospod, naredi iz mene svetnico, obvaruj moje srce čisto in naj gori samo zate.‘ V tem trenutku se mi je zdelo, da mi je naš dobri Bog v globini mojega srca rekel tele razločne besede: ‚Milost, ki ti je danes podeljena, bo ostala živa v tvoji duši in obrodila sadove večnega življenja.‘“

Izkušnja, ki jo je Lucija doživela pri prvem svetem obhajilu, je imela vse življenje močan vpliv na njo in na njeno povezanost z Bogom. Bog je vzel njeno prošnjo zares. Lucija je od tega dne napredovala v svetosti.

Po svetem obhajilu prihaja Bog tudi tebi naproti, da bi te opogumil na poti svetosti. Veseli se tega.

NALOGA: V družini se pogovorite o svetem obhajilu in kaj vam pomeni.